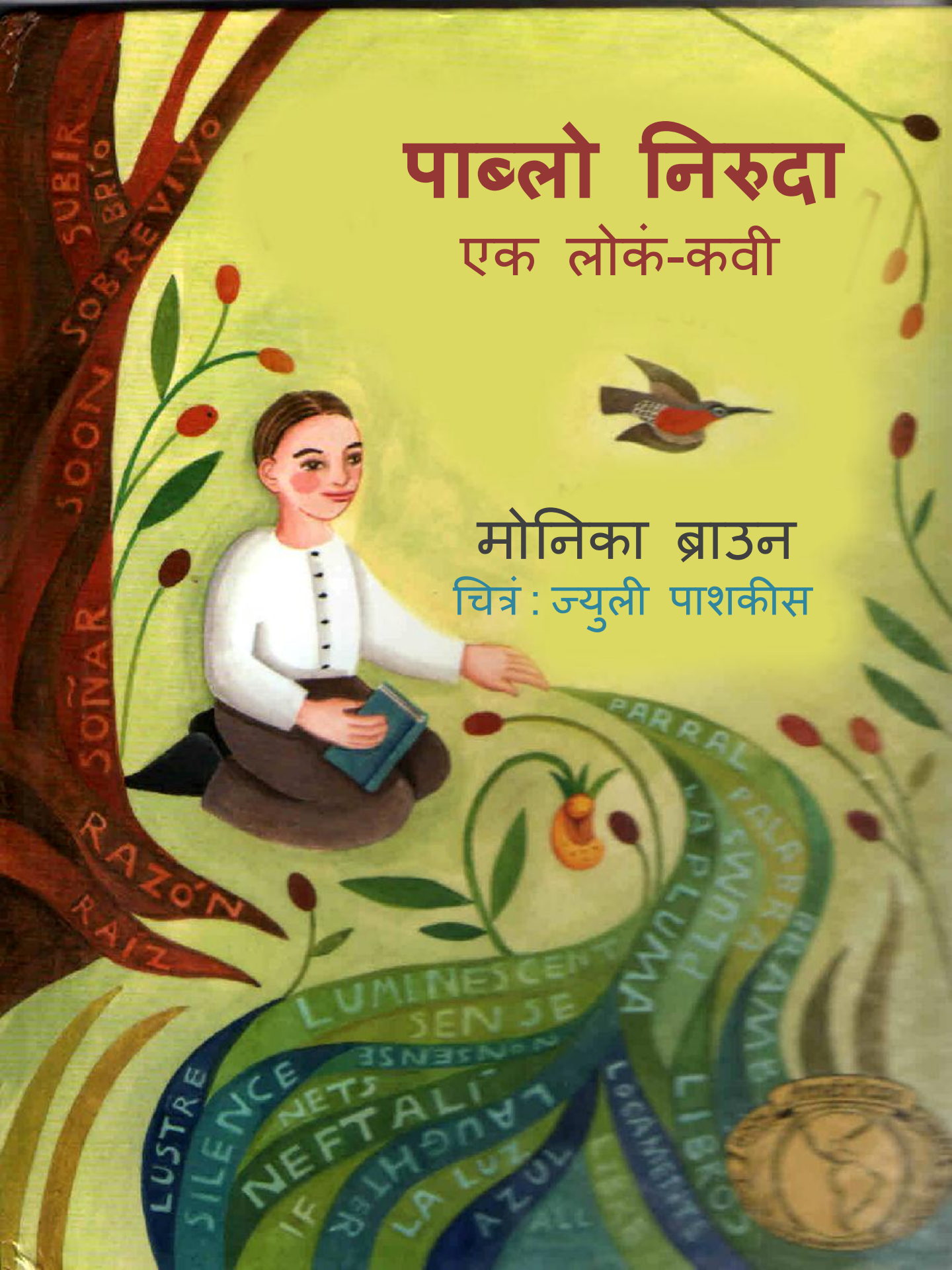

पाब्लो निरुदा

एक लोक-कवी

मोनिका ब्राउन

चित्र : ज्युली पाशकीस

पाब्लो निरुदा

एक लोक-कवी

मोनिका ब्राउन
चित्र : ज्युली पाशकीस

एमा , ऑली, ब्रुक आणि झाक साठी
- एम. बी.

जो - माझ्या सह-प्रवास्यासाठी
- जे. पी.

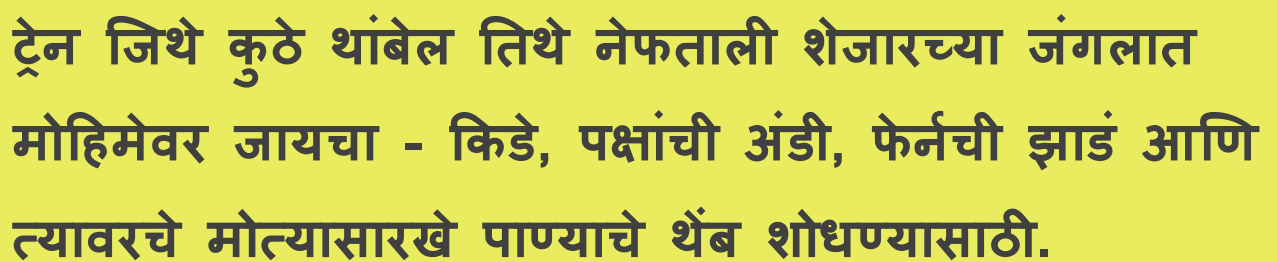
नेफताली नावाचा एक लहान मुलगा होता. त्याला जंगलातले जंगलीपण आणि शांततेतली शांतता आवडायची.

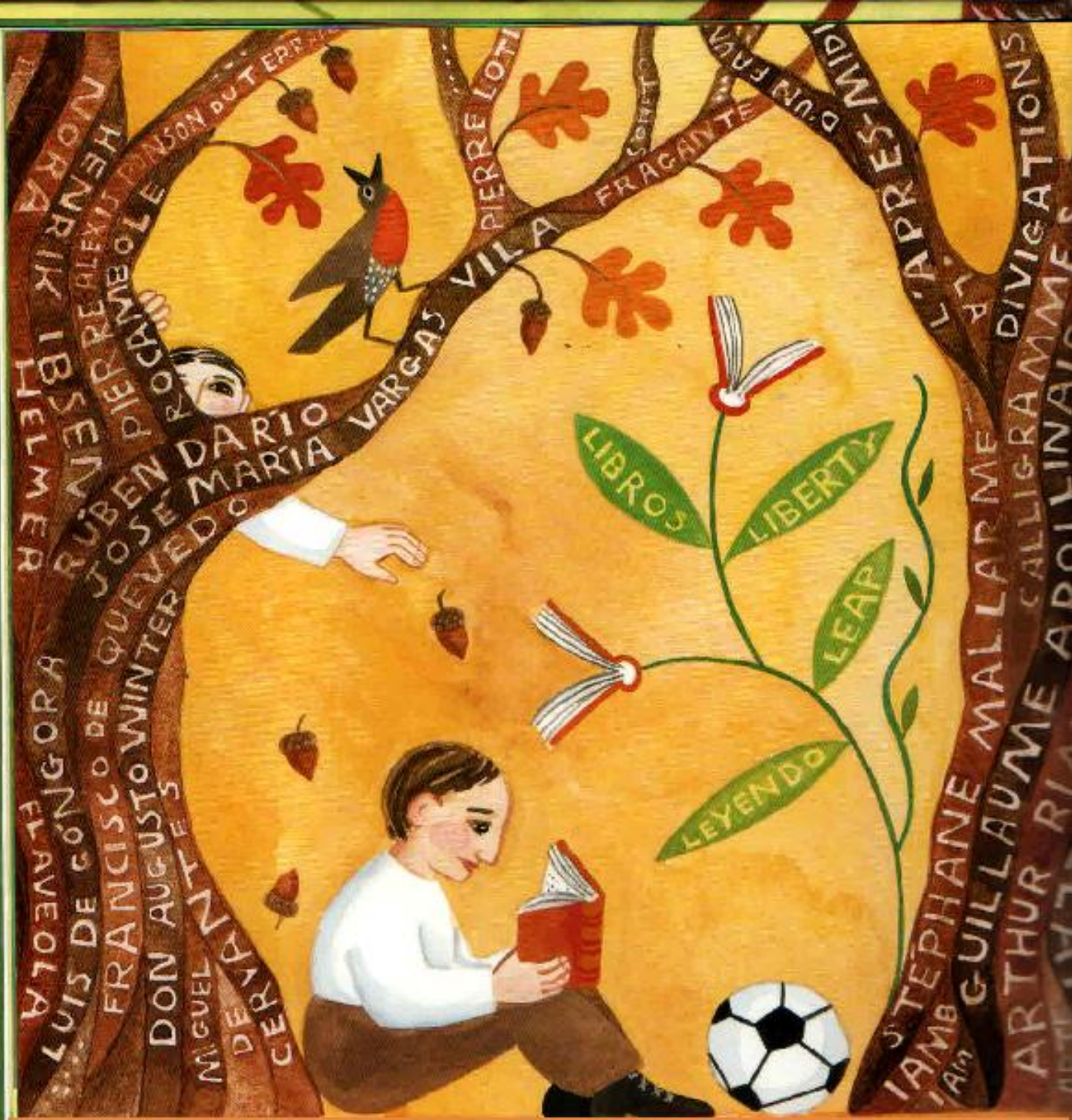

चिली देशात त्याच्या घराशेजारी वाहणाऱ्या नदीतल्या पाण्यासारखे नेफतालीने, बोलतायायला लागल्या पासून, स्वतःला शब्दांमध्ये बुडवून टाकले.

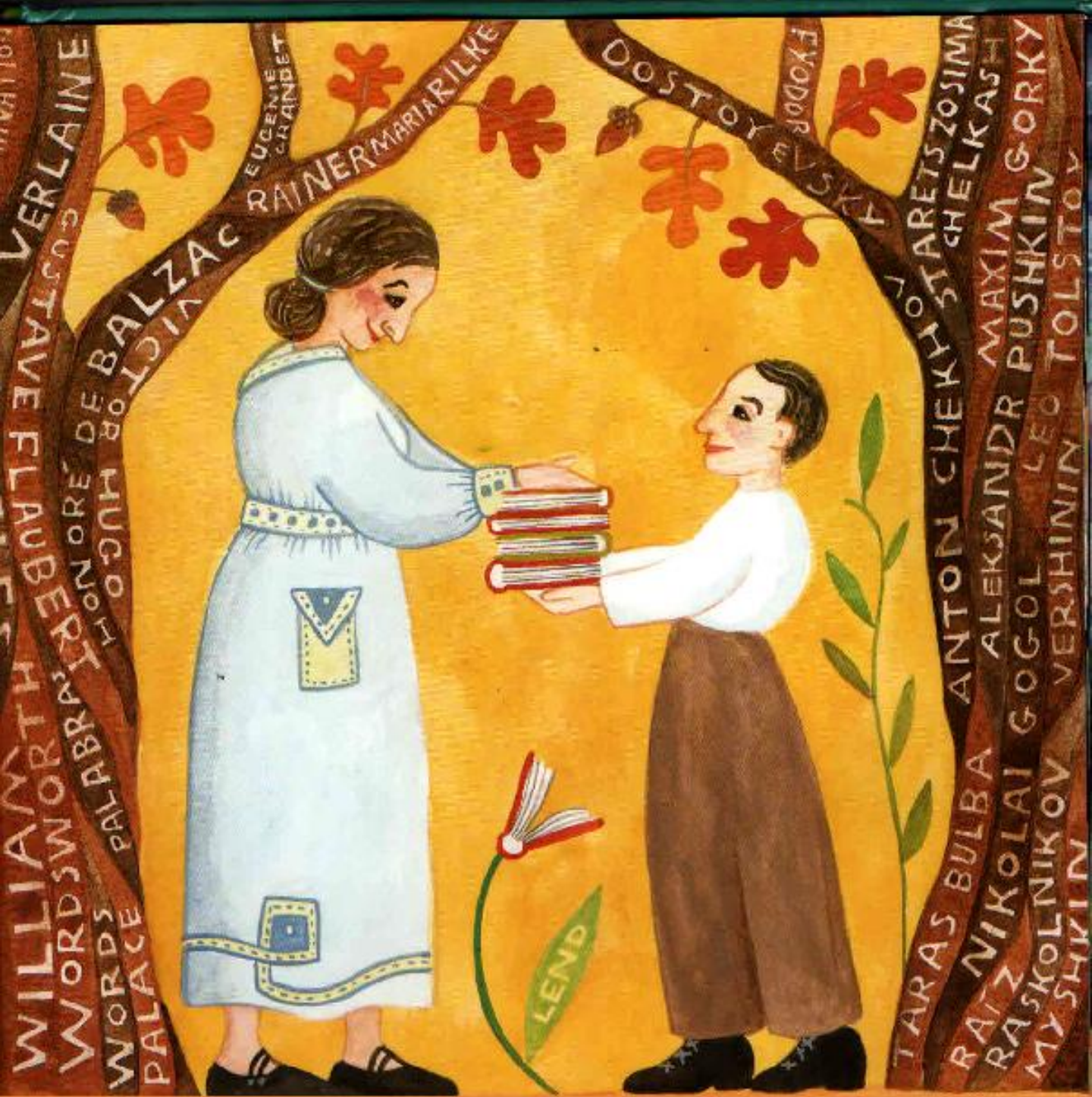

नेफतालीला जंगलात खेळायला, घोड्यावर प्रवास करायला
आणि नदीत पोहायला आवडायचं. नेफतालीचे वडील
ट्रेनमध्ये कंडक्टर होते आणि कधी कधी ते नेफतालीलाही
त्यांच्या बरोबर ट्रेनच्या प्रवासाला घेऊन जायचे.

नेफतालीला फुटबॉल किंवा शारीरिक खेळांची फारशी आवड नव्हती पण त्याला पुस्तकं वाचायला आणि त्यातील पानात दडलेल्या गोष्टी आवडायच्या.

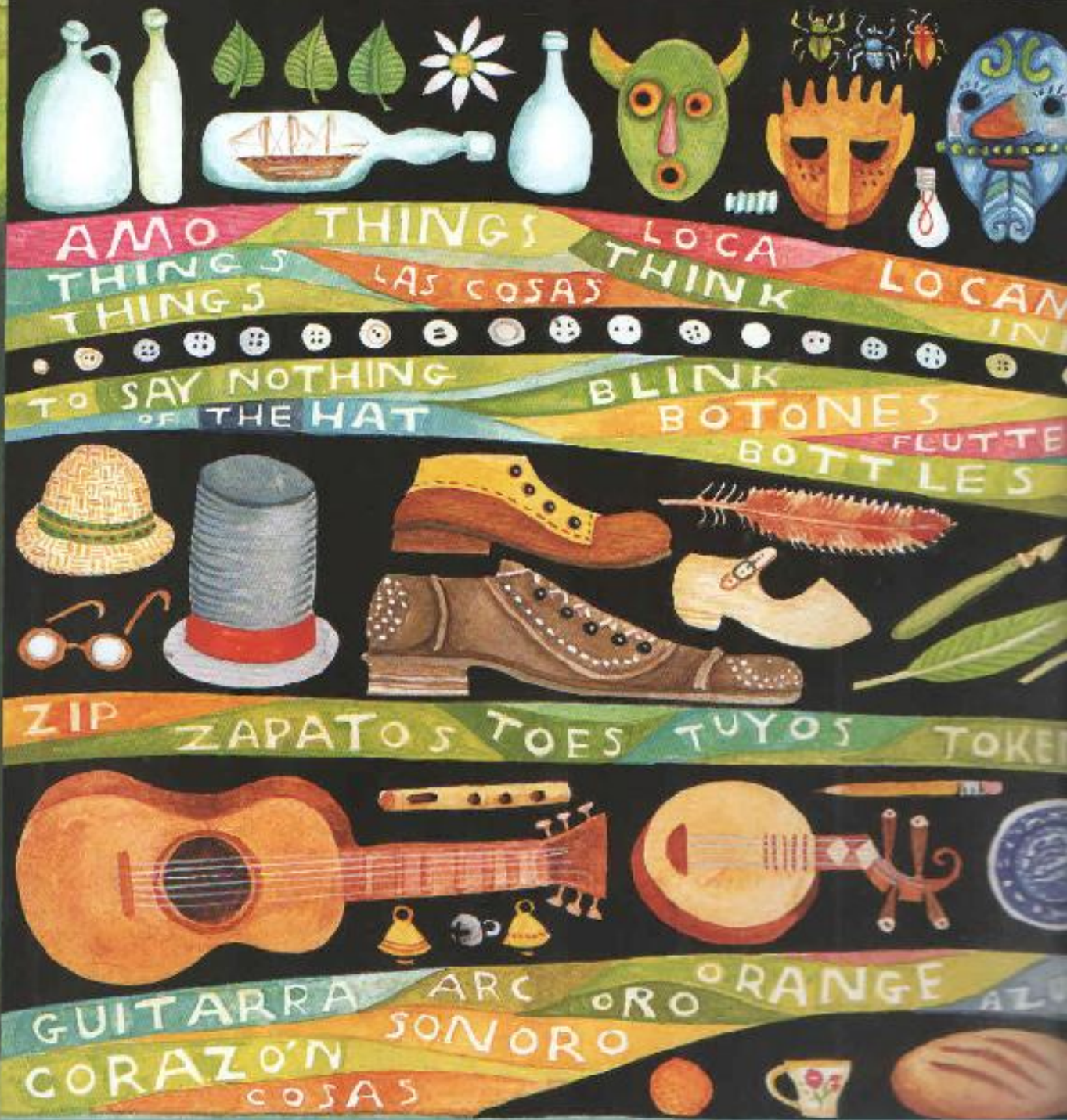
नेफतालीची आवडती शिक्षिका होती, गाब्रियेला मिस्ट्रल.
 नेफतालीला दूर-प्रदेशांची अनेक सुंदर पुस्तकं तिने वाचायला
 दिली. तेव्हा पासून नेफतालीने ठरवलं की आपणपण एक
 लेखक व्हायचं.

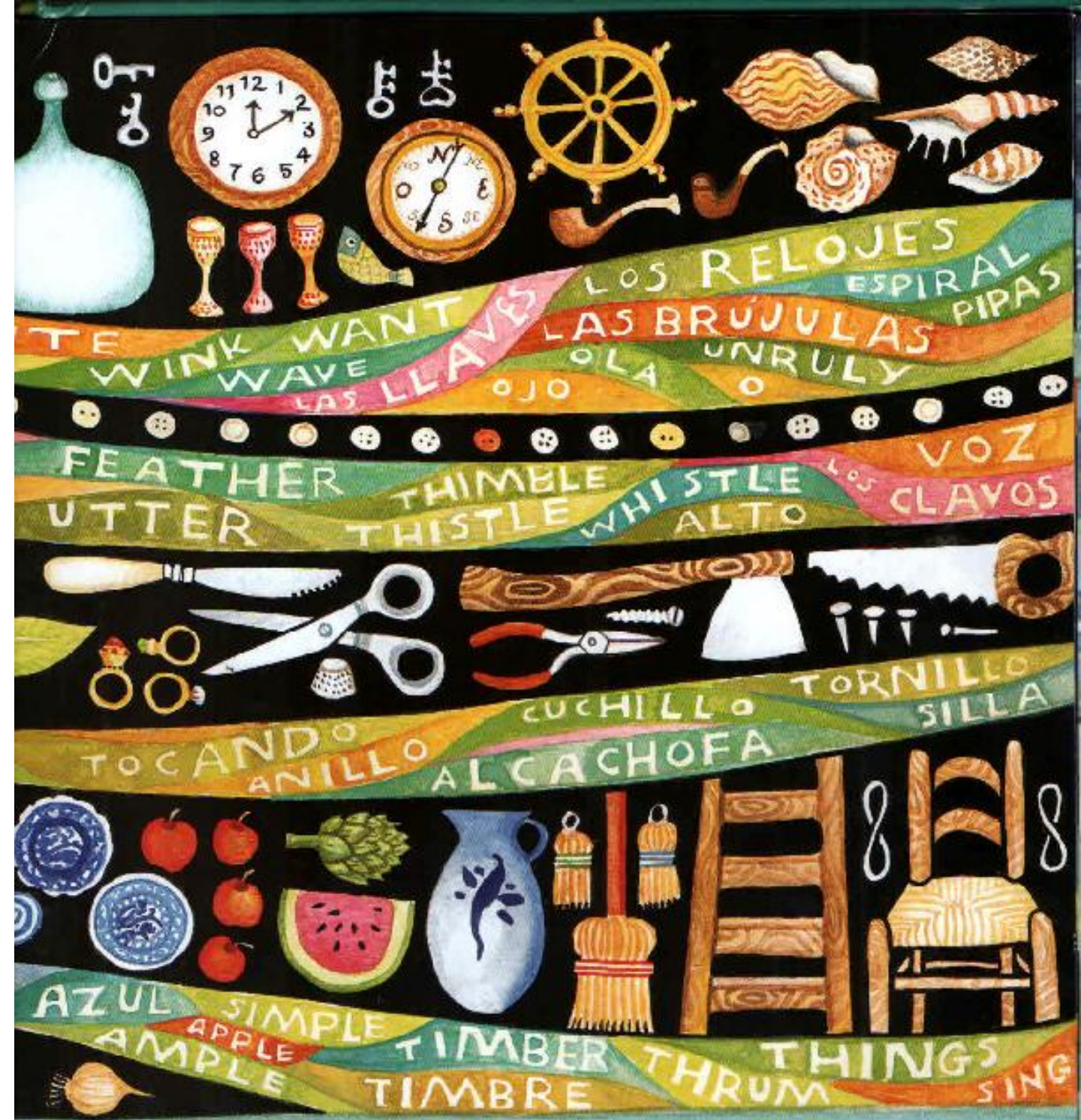
तरुणपणी नेफतालीने त्याचं नाव पाब्लो निरुदा असं बदललं आणि त्या नावाखाली कविता लिहायला लागला. जंगलत्या हरितशृष्टीची आठवण म्हणून तो कविता नेहमी हिरव्या रंगाच्या शाईत लिहायचा.

पाब्लो सान्तियागो शहरात राहायला आल्यानंतर त्याची इतर अनेक लेखकांची ओळख झाली. ते सर्व काळे कोट आणि उंच टोप्या घालून शहरात फिरायला जायचे. सर्वांबरोबर पुस्तकांची चर्चा आणि कविता वाचण्याची या लोकांना हौस होती.

पाब्लोच्या कवितांमध्ये कलाकारांनी बनवलेल्या, बाजारातल्या वस्तू आणि निसर्गातल्या सुंदर गोष्टींचा दिसून यायच्या.

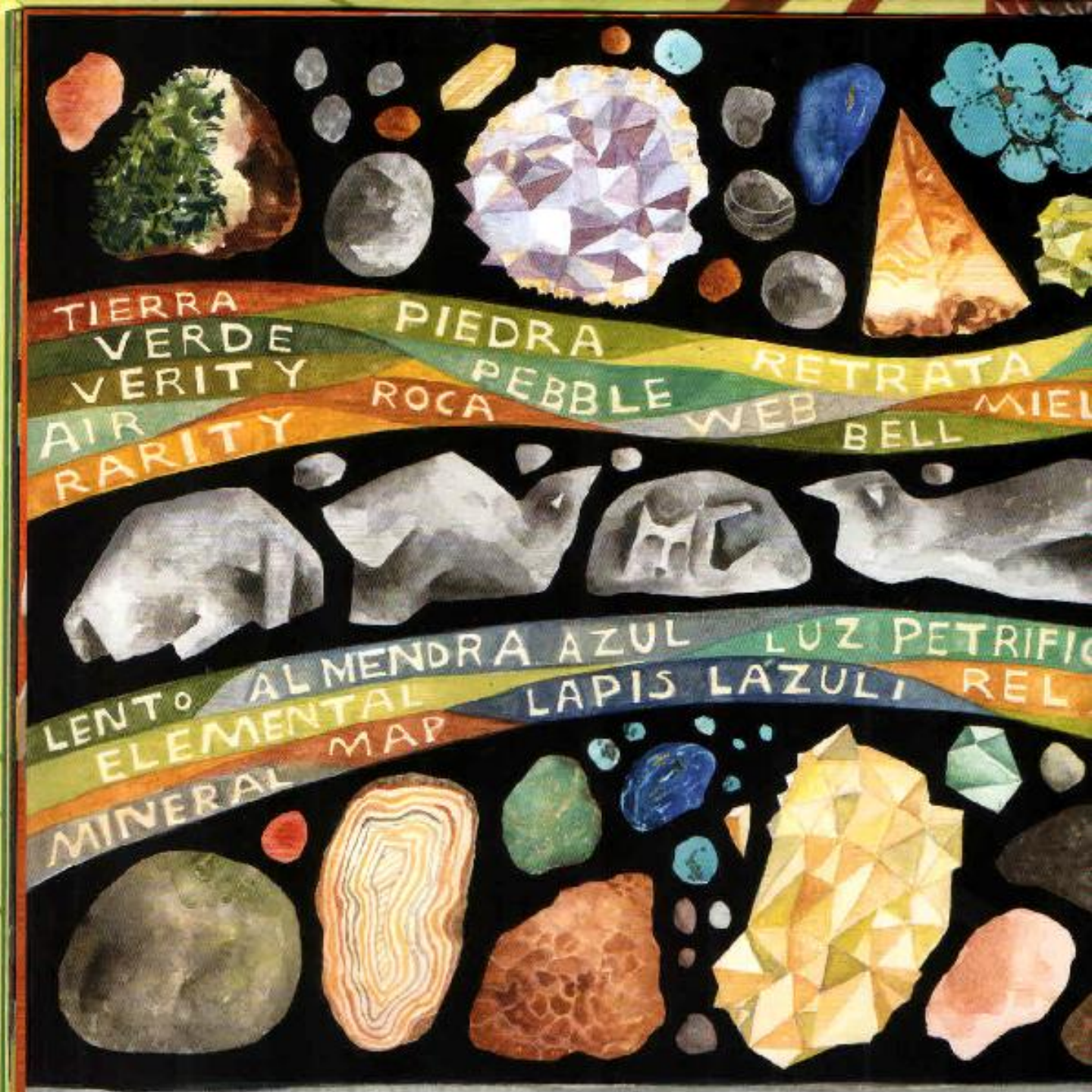
पाब्लो कवितात सापडायचा - कानातली कडी, बटणं, पक्षांची पिसं, भांडी, पायातल्या वहाणा, टोप्या, मऊ कपडे, शंख-शिंपले आणि समुद्राचे विविध रंग.

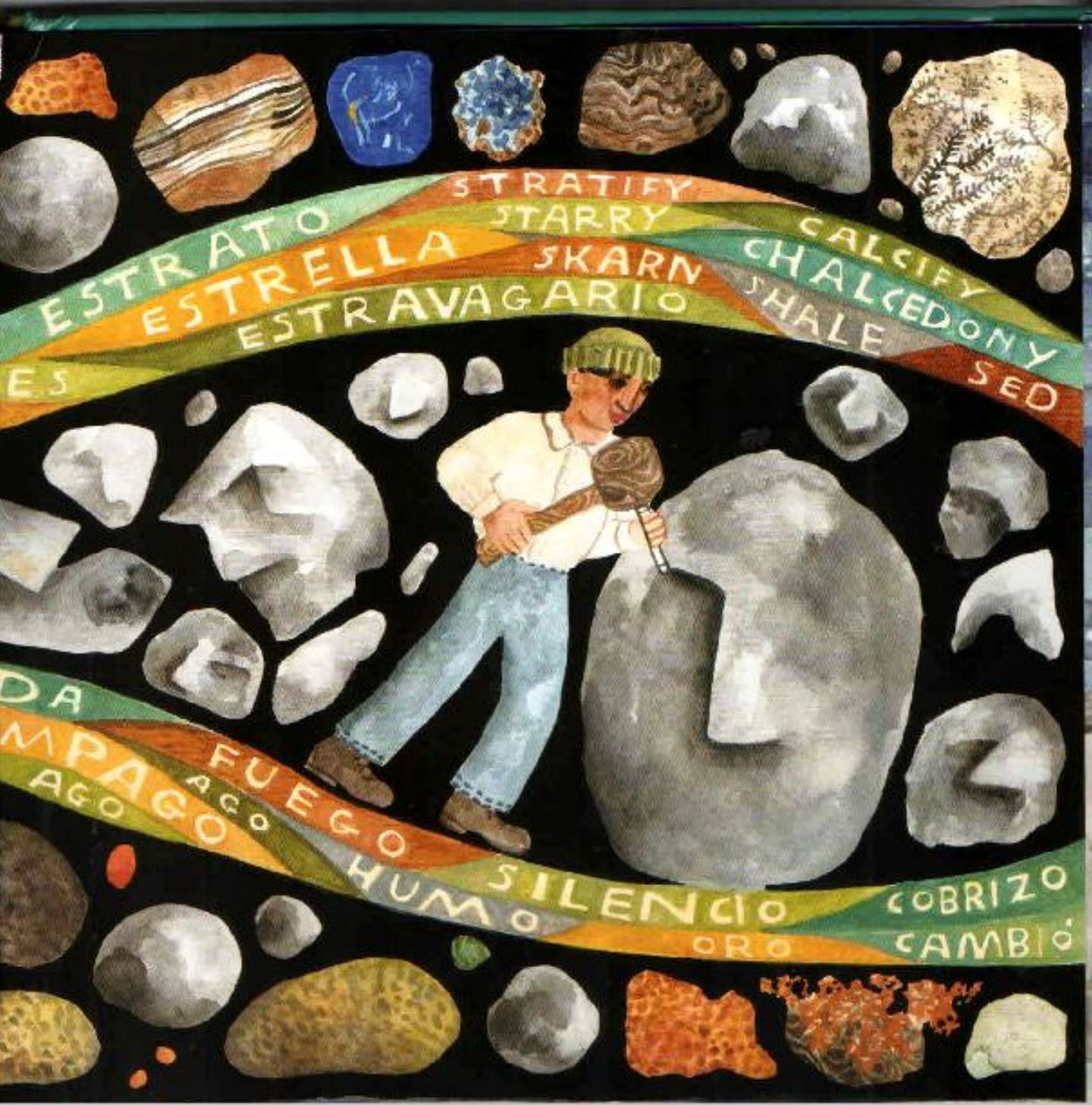
पाब्लोला विरोधी गोष्टींचं आश्चर्य वाटायचं जसं - पाऊस
आणि अग्नी, उन्हाळा आणि हिवाळा.

त्याच्या आयुष्यात दिसलेला आनंद आणि दुःखं या दोन्ही बदलही पाब्लोने कवितेत लिहिलं.

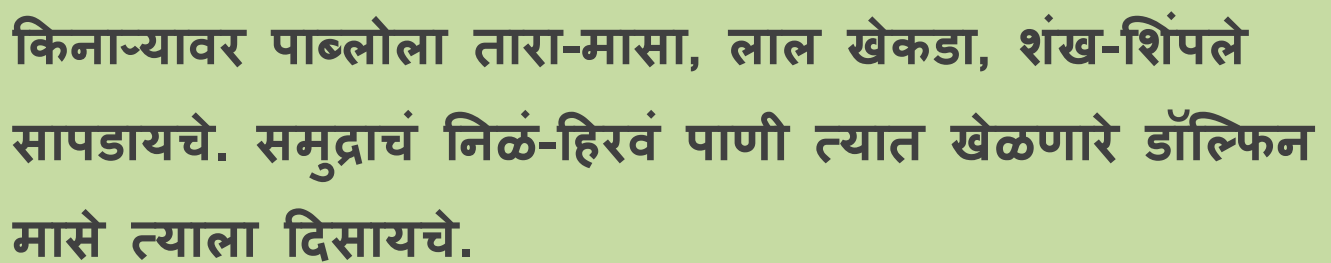
पाब्लोला समुद्रकिनाऱ्यावर आणि चिलीच्या डोंगर-दऱ्यात
सापडलेल्या दगड-गोट्यांचं पण आकर्षण होतं.

डोंगरातले कातळ आणि शिल्पकारांच्या हातातून घडणाऱ्या दगडांवरही पाब्लोने कविता केल्या.

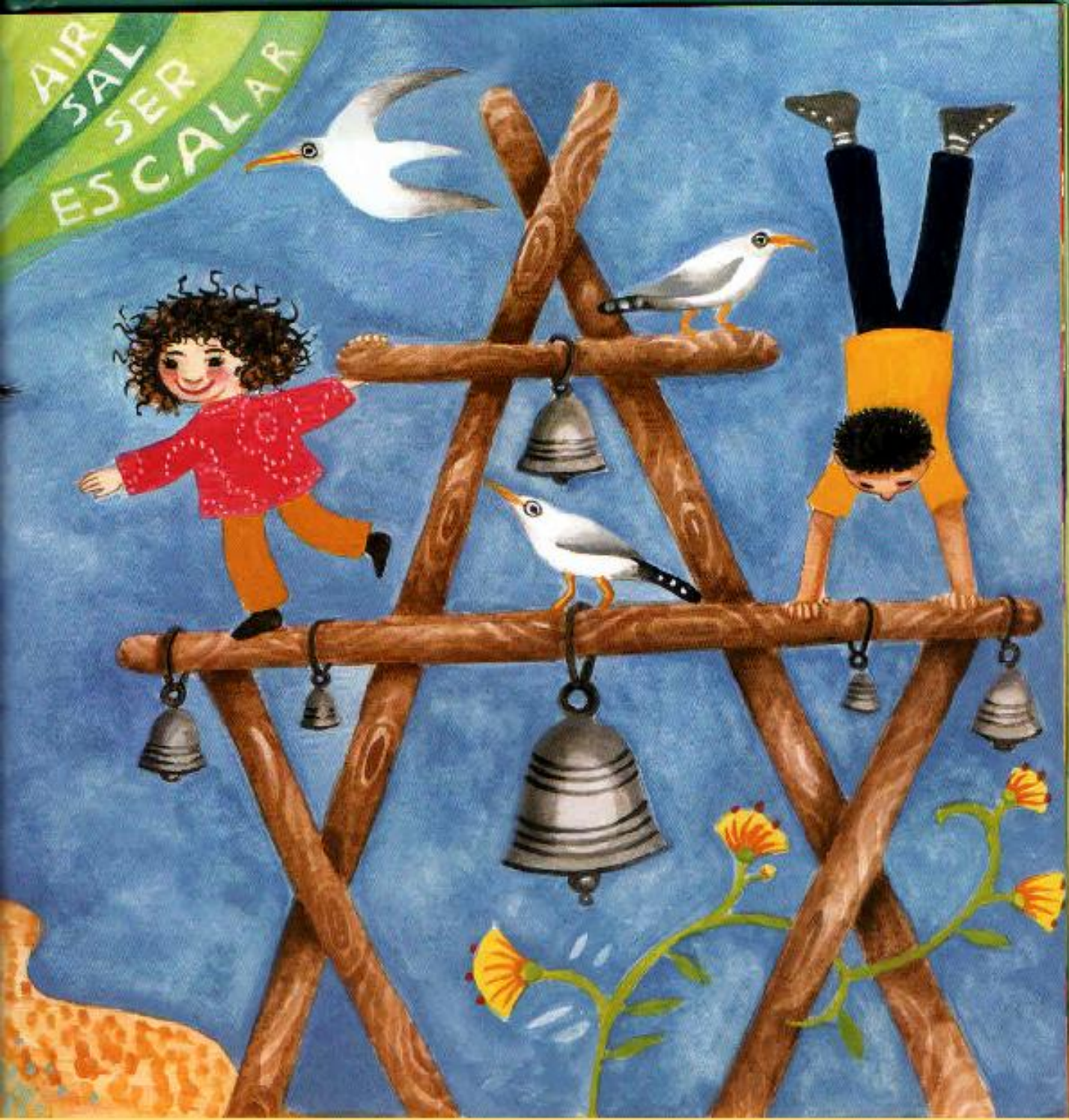

पाब्लोला वाळूत चालायला आवडायचं आणि चिलीत त्याच्या घराशेजारी समुद्रकिनाऱ्यावर तो लांब चालायला जायचा.

पाब्लो समुद्राच्या लाटांमध्ये खेळणाऱ्या मुलांबद्दल लिहायचा.

आपल्या देशातल्या अशा सुंदर गाष्टींचा लाभ सर्व मुलांना
मिळायला हवाच असं पाब्लोला वाटायचं.

पाब्लोचं एक घर होतं चिलीत, तर दुसरं होतं जगाच्या पाठीवर, स्पेनमध्ये. त्याला तो फुलांचं-घर म्हणायचं कारण त्या घरात सर्वीकडे लाल रंगाची फुलं फुलायची. फुलांचं-घर नेहमी लहान-मोठ्या लोकांनी आणि प्राण्यांनी भरलेलं असायचं.

कारण पाब्लोला गोष्टींपेक्षा आणि शब्दांपेक्षाही लोकांबद्दल प्रेम होतं. आई-वडील, मुलं, शेजारी, कवी, लेखक आणि जगभरचे मित्र यांवर पाब्लोच खूप प्रेम होत.

पाब्लोने जेव्हा कोळश्याच्या खाणीत काम करणाऱ्या लोकांचं कठीण आयुष्य पाहिलं तेव्हा तो अस्वस्थ झाला आणि त्या कामगारांच्या आयुष्याची गोष्ट त्याच्या लेखनातून सांगितली.

पाब्लो मग अत्याचाराच्या आणि गुलामीच्या विरुद्ध उताराला. त्याच्या कवितात स्वातंत्र्यलढ्यातल्या कामगारांचा उल्लेख होता. या कवितांचा खूप प्रभाव होता कारण पाब्लो खऱ्या अर्थाने एक लोक-कवी होता.

पाब्लोला पकडायला जेव्हा शिपाई आले तेव्हा तो त्याच्या अनेक मित्रांच्या घरात लपला आणि काही काळ चिलीच्या घनदाट जंगलात राहायला गेला.

